

ESPLAIS LITERARIS

Any V

OLOT, FEBRER DE 1925

Núm. 28

PREC A L'OBLIT

Al meu amic: En Joan Fortunet

*Mig obscura pel record
resta la ment' fonedica
parpelleja al cel somort
una llum apagadica;*

*Cerca sols un poc d'oblit
i pel cos un xic de calma,
prò li fuig en lleminit
com la fruita d'una palma;*

*Voldria un esguard eixut
i un repòs de melangia,
una mica de quietud
de l'amor que encara hi nia.*

*Voldria tenir els ulls
fixos sempre a la natura,
prò, Natura! no l'aculls
i li fas encara més dura*

*la pena de mala sort
que son cor ja li esqueixa.
;Perquè dures ai! record
si mon cos tan sols no's queixa?*

*Perquè't plau atormentar
una vida ja vençuda?
perquè li fas recordar
una amor quasi perduda?*

*Ai oblit! estén ton vel
sobre el record i la pensa,
igualment que un troç de cel
plé d'estels que van fonent-se.*

ANTONI DOT ARXE

Olot, XXVII-I-MCMXXV

EL SANT CRIST DE LA LLAR

*Ma llar té una creu, juguet d'infantesa,
patíbul sagrat de nostre Aimador,
Ell era l'amor en ma joventesa,
Ell era l'amic que allarga sa destra
en mon desconort.*

*Quan era un infant, ja al Crist adorava,
mes càndides mans posàven-li flors,
les flors més gentils, que amb joia cercava:
mon llavi beu pur donava a ses llagues
primícies d'amor.*

*Ma edat juvenil el Crist endolcia,
amargs sufriments per mi es feien llirs
ferrent a Jesús mos ulls dirigia:
«de roses no'n vull, les que el cor estima
són dalt de l'Empir».*

*En tendra oració que el llavi murmura
li obro mon cor, li dic mos anhels,
dolç bàlsam que enllà d'enllà encar perdura
al místic jardí que amb tot pler disfruten
els àngels del cel.*

*¡Desterro penós! ¡quan trista ets, oh vida!
tes penes crudels, no'm fan pas neguit:
en dies ingrats i en gaia florida,
jo guaito l'atzur, gran obra divina,
i el meu Crucifix*

*I ploro els pecats de la vida mia
clemència i perdó pregant-ne rendit:
deixeu-me que el cor, que el món el voldria
llançant-me a sos peus llagats per guarir-me
el dongui a mon Crist.*

*Quan entri la mort, adintre ma cambra
i els llavis ja frets no us puguin besar;
quan senti dels sers aimats separar-me,
com Dimas us prec «salvau-me, salvau-me,
Sant Crist de ma llar».*

R. BONET I PALUZIE

Olot, 1925.